

WYDANIE DE

Siedem groszy

WIADOMOŚCI ZE SWIATA-NAJCIĘKAWSZE PROCESY SENSACYJNA POWIEŚĆ

dziennik ilustrowany dla wszystkich o wszystkim

Niemcy chcą rozsadzić wspólny front Polski i Francji za cenę gołosłownych przyrzeczeń

Berlin, 16-go listopada.

Agencja T. U. donosi, że kanclerz Hitler przyjął posła polskiego ministra Lipskiego, który mu złożył wizytę powitalną. Wymiana zdań w sprawie stosunków polsko-niemieckich wykazała całkowitą zgodność poglądów obu rządów co do rozpatrzenia interesujących oba kraje zagadnień w drodze bezpośrednich rokowań oraz wzmocnienia pokoju w Europie przez zrezygnowanie z zastosowania przemocy w swych wzajemnych stosunkach. Minister spraw zagranicznych von Neurath był obecny podczas rozmowy kanclerza Hitlera z ministrem Lipskim.

Zamieszczając powyższy komunikat niemiecki oficjalny podkreślił w nim ustęp mówiący o „zgodności poglądów obu rządów co do rozpatrzenia interesujących oba kraje zagadnień w drodze bezpośrednich rokowań, oraz wzmocnienia pokoju w Europie przez zrezygnowanie z zastosowania przemocy w swych wzajemnych stosunkach”.

Wynikałoby z tego, iż rząd niemiecki składa Polsce ofertę zawarcia pewnego rodzaju paktu o nieagresji pomiędzy obydwojema państwami. Należy tu przypomnieć, że pogotki na ten temat już od kilku dni ukazywały się w prasie światowej i że prasa francuska interpretuje je w ten sposób, że Niemcy, widząc, że Francja nie śpieszy się do bezpośrednich rokowań z Rzeszą, starają się podjąć próbę rozzerwania zaciśniętej się dokoła nich obręczy izolacyjnej, — od strony Polski.

Paryż, 16-go listopada.
Niemiecka propozycja bezpośrednich rokowań z Polską podana do wiadomości przez niemiecki komunikat oficjalny, wy-

wołała w kołach paryskich wielkie wrażenie.

Warszawski korespondent półurzędowej agencji francuskiej „Havas” donosi, że prawdopodobnie rozmowa Hitlera z posłem polskim w Berlinie Lipskim nie była przypadkowa. Korespondent zastanawia się, co Niemcy mogły Polsce zaproponować, czy zagwarantowały nienaruszalność Pomorza względnie uroczyście zadeklarowały, że rezygnują z Gdańska, oraz czy Niemcy zrezygnowały ze swoich uroszczeń do polskiego Górnego Śląska. Zdaniem korespondenta niemieckie propozycje będą badane w Warszawie z wielką ostrożnością. Rząd Rzeszy stara się przekonać świat o pokojowym charakterze swej polityki i rozsadzić wspólny front Polski, Francji i Małej Ententy. Rząd polski będzie się musiał przeto zastanowić, czy są wystarczające gwarancje dobrej woli i chęci dotrzymania przyrzeczeń przez rząd niemiecki oraz czy układ proponowany przez Niemcy nie ma być tylko prowizoryczny.

Większa część prasy francuskiej oddając w wątpliwość dobrą wiarę Hitlera daje w komentarzach wyraz przeświadczeniu, że Hitler liczył się z tem, że rozbudowa zbrojeń niemieckich spotka się w pierwszej mierze ze zdecydowanym oporem ze strony Polski. Przez zawarcie układu zamierza Hitler za jednym zamachem wykluczyć opór ze strony Polski i wykaże nierealność francuskich obaw konfliktu na Wschodzie. Prasa parwka daje wyraz przypuszczeniom, że Hitler zamierza zawrzeć podobne układy z innymi państwami, sąsiadującymi z Rzeszą, a w pierwszej mierze z Czechosłowacją.

Wielkie cesarskie manewry w Japonii: Pod Fukui odbywały się w obecności Mikada wielkie ćwiczenia jesienne wszelkich gatunków broni. Manewrom przypatrywali się attaches wojskowi akredytowanych przy rządzie japońskim poselstw i ambasad państw zagranicznych.

Ameryka przysiępuje do stworzenia transatlantycznej komunikacji lotniczej

Nowy Jork, 16-go listopada.

Amerykański minister handlu Poper ogłosił plan stworzenia stałej transatlantycznej komunikacji lotniczej pomiędzy wybrzeżem amerykańskiego stanu Wirginia a Hiszpanją. Na przestrzeni lotu w odstępach 500 milj. morskich mają być zbudowane pływające platformy do lądowania. Ministerstwo robót publicznych przeznaczyło na ten cel kredyty w wy-

sokości 30 milj. dolarów. Po uzyskaniu zgody Roosevelta i departamentu stanu zostały natychmiast podjęte rokowania z zainteresowanymi państwami obcemi. Dla celów doświadczalnych ma być tymczasowo zbudowana jedna platforma do lądowania. Koszt jej został obliczony na 6 milj. dolarów. W razie realizacji planu znajdzie pracę przeszło 10 tys. robotników.

Rosja w przededniu wojny z Japonją

Sensacyjne doniesienie japońskiego M. S. Z.

Nowy Jork, 16-go listopada.

Jak donoszą z Tokio, japońskie M. S. Z. podało do wiadomości, że rosyjski komisarz wojny w dniu 7-go listopada zaawidomił dowództwo czerwonej armii, że stoi się w przededniu wojny z Japonją.

W japońskich kołach urzędowych podkreśla się, że nie mogą one zrozumieć dlaczego naród rosyjski jest systematycznie podburzany przeciwko Japonji, tem więcej, że Japonją ostatnio wycofała z Mandżurji pełną dywizję wojsk.

Według doniesień z Władywostoku, jedno z tamtejszych rosyjskich pism partyjnych zamieściło manifest kierownictwa partii sowieckiej na Dalekim Wschodzie, którego treść podobna jest do manifestu wojennego. Zarząd partii podkreśla, w nim, że w wypadku, gdyby Japonją nawet nieoczekiwanie rozpoczęła krok wojenne przeciwko Rosji, sowiecka flota po-

wietrzna, jedna z najsilniejszych na świecie, zada klęskę Japonji. Armja czerwona jest w stanie prowadzić wielką wojnę. Ostatecznie manifest twierdzi, że w Japonji wybuchnie niebawem rewolucja.

Dwaj lotnicy pożarli przez ludożerców

Paryż, 16-go listopada.

„Petit Journal” donosi z Dakaru, że dwaj francuscy lotnicy wojskowi, którzy z końcem czerwca zostali zmuszeni przez tornado do wylądowania w portugalskiej Gwinei, zostali zamordowani i pożarci przez Kanibalów.

ZAMKNIĘCIE GRANIC PALESTYNY

PRZED NIELEGALNĄ IMIGRACJĄ ŻYDÓW

London, 16-go listopada.
Angielskie i arabskie oddziały wojskowe zamknęły granice Palestyny, aby powstrzymać imigrację żydów, którzy nie mają urzędowego zezwolenia. Nielegalna imigracja była w ostatnich czasach dosyć wysoka. Auta i wozy na drogach

są poddawane rewizji. Aresztowano wielką ilość mężczyzn, kobiet i dzieci, które zostali umieszczeni w więzieniu. Wśród żydów panuje oburzenie, że zarządzenia te zostały skierowane wyłącznie przeciwko żydom, a nie przeciw Beduinom i Arabom z Syrii i Transjordanji.

Upaństwowienie banków w Niemczech

Berlin, 16-go listopada.
Berlińskie pisma poranne zamieszczają wiadomości, że rząd Rzeszy nosi się z zamiarem upaństwowienia banków w Niemczech. Ma być stworzony system banków regionalnych, które w ilości 12, będą działały na terenie całej Rzeszy.

Nieznany los załogi angielskiego parowca

London, 16-go listopada.
Kapitan angielskiego statku „Berengaria”, który przejął syg. aty S. O. S. angielskiego parowca „Saxilby” domniósł, że

przybył na miejsce wypadku, jednak dotąd nie odszukał załogi, która ratowała się w łodziach. Morze jest bardzo wzburzone i zachodzi obawa, że załoga „Saxilby” składająca się z 27 ludzi, zginęła.

Przywódcy powstania na Kubie skazani na śmierć

Nowy Jork, 16-go listopada

Jak donoszą z Hawany, sąd wojenny skazał przywódców ostatniego powstania sierżanta Basilio Gonzalesa i Homobono Rodriguez na śmierć. Prezydent Kuby ma przedłożyć wyrok do zatwierdzenia gabinetowi. Według ogólnej opinii wyrok nie zostanie wykonany.

Willem Barents, holenderski żeglarz i badacz północnych krain polarnych, podjął w latach 1594—1596 trzy wyprawy polarne, szukając przejścia z Północnego Morza Polarnego na zachód do oceanu Atlantyckiego. Podczas swych wypraw odkrył w roku 1596 Spitzberg i Wyspy Niedźwiedzie. Niedawno temu odkryła sowiecka ekspedycja polarna szczątki obozowiska Barents'a z roku 1597, o czym pisaliśmy wczoraj w telegramach, a dzisiaj podajemy portret Barents'a i szkic odnalezionego obozowiska nieustraszonego żeglarza.

Tragedia nerwowo chorego w Grodźcu

Bo czterech zamachach samobójczych znalazł śmierć

Grodziec poruszony został straszną tragedją 38-letniego Maurycego Majchrzaka, robotnika żonatego i ojca dwojga dzieci. Nieszczęśliwy od dłuższego już czasu cierpił na silny rozstrój nerwowy, który z młodego człowieka czynił półwarjata. Oczywiście nie pracował, a przytem opanowany był manją popelnienia samobójstwa.

Majchrzak, korzystając z nieobecności rodziny, próbował odebrać sobie życie i w tym celu powiesił się w mieszkaniu na sznurze. Zamach spostrzegła żona i uratowała nieszczęśliwego.

Po pewnym czasie pilnowany Majchrzak wypił znaczną ilość esencji octowej, lecz i tym razem nie sądzonemu było umrzeć, ponieważ przewiezionego do szpitala udało się uratować.

Chory człowiek nie daje jednak za wygraną i kiedy żona wraca do mieszkania, zastaje go wijącego się na podłodze w strasznych męczarniach...

Nieszczęśliwy pozbawił się męskości, chcąc koniecznie umrzeć. Lecz i teraz jeszcze przewieziony do szpitala, wyleczył się ze strasznych ran i wrócił do życia i rodziny.

— „I tak mnie nie upilnujcie, bo ja muszę umrzeć” — groził żonie i naj-

bliższym i wreszcie w ubiegły wtorek będąc sam w mieszkaniu, wypił dozę kwasu solnego, osiągnąwszy wreszcie upragniony skutek.

W mieszkaniu znaleziono już tylko trupa.

OKO 25 GROSZY

W NOWYM POWIĘKSZONYM FORMACIE

PRZYNOŚI

DWIE POWIEŚCI p. ł. „Krzyż przeciw sercu” i „Naręczona skazańca”. — GAZETKĘ DLA DZIECI p. t. „OCZKO”. — KACIK PANI DOMU. — DZIAŁ ROLNICZY. — DZIAŁ SPRAW PRACOWNICZYCH. — Sport. — Rozrywki. — Nowela. — Humor. Egzotyka. — Przegląd polityczny. — Reportaż kryminalny. — 40 Ilustracji i t. d. i t. d. —

KUP NATYCHMIAST

OKO 25 GROSZY

Strasza katastrofa motocyklowa pod Wyremi

Dnia 14 bm. wieczorem wydarzył się na szosie pod Wyremi wypadek, który byłby pociągnął za sobą śmierć człowieka. Mianowicie szosą przejeżdżał w szybkim pedzie motocyklem podmiistrz murarski Józef Malich z Wyrów, który całą siłą uderzył o przydrożne drzewo. M., który doznał złamania podstawy czaszki, upadł na jezdnię, tracąc przytomność. Przewieziono go natychmiast do Zakładu św. Józefa w Mikołowie, gdzie dopiero 15 bm. odzyskał przytomność.

Aresztowanie dyrektora huty „Teps” w Strzemieszycach

Jak swego czasu obszernie donosiliśmy, huta szklana „Teps” w Strzemieszycach, która stanowi własność kilku przemysłowców, ogłosiła upadłość.

Po śledztwie władz sądowych w ub. wtorek prokurator wydał nakaz aresztowania jednego z dyrektorów i współwłaścicieli Dawida Finka, którego osadzono w więzieniu będzińskim.

Student-defraudant przed sądem w Krakowie

16 bm. w Sądzie Okr. w Krakowie toczyła się rozprawa przeciwko Ignacemu Józefowi Lipińskiemu, studentowi II roku Pedagogium, oskarżonemu o to, że w latach 1931 i 1932, będąc prezesem i zarazem skarbnikiem Bratniej Pomocy Państwowego Pedagogium w Krakowie, przywłaszczył sobie kwotę około 1400 zł.

Rozprawę jednak odroczone, celem zbadania ksiąg kasowych Bratniej Pomocy Pedagogium.

Surowa kara za wybryk nauczyciela - Niemca

Popamięta on, że Tczew nie leży w Prusach

Dyrekcja Policji w Król. Hucie w postępowaniu karno - administracyjnym rozpatrywała 16 bm. sprawę przeciwko 33-letniemu Maksymilianowi Mroskowi, b. nauczycielowi szkoły mniejszościowej w Król. Hucie, oskarżonemu o to, że na adresie przekazu nadanego do Tczewa, dopisał „Westpreußen”.

Na rozprawie oskarżony przyznał się, iż wiedział o tem, że Tczew leży w Polsce, nie mógł jednakże wyjaśnić, dlaczego napisał Westpreußen. Mrosek ukarany został grzywną w wysokości 500 zł. względnie 15-dniowym aresztem.

Sensacyjny proces o żonobójstwo w Krakowie

Echa postrzelenia inż. Boguszowej

W piątek 17 bm. rozpoczyna się w Sądzie Apelac. w Krakowie ciekawy proces inż. Ludwika Henryka Bogusza, który oskarżony jest o to, że w dniu 3. VI. br. strzelił do swej żony, Wiktorji Mieczysławy, z rewolweru, raniąc ją w lewe płuco.

Sąd pierwszej instancji przyjął za prawdziwe tłumaczenie inż. Bogusza, iż żona jego sama się postrzeliła i wydał wyrok uwalniający.

Jednak obrona pani Boguszowej wniosła apelację, przyczem skarga apelac. prokuratora wyklucza możliwość samo-

Nagły zgon sędziego u znajomych w Krakowie

W czwartek o godz. 9-tej rano wezwano pogotowie ratunkowe na ul. Biskupią 3 w Krakowie, gdzie zastał nagłe u swych znajomych dr. Ludwik Waniek, sędzia z Jasła.

Dr. Waniek liczył lat 53 i oddawna chorował na serce. Gdy przybył lekarz pogot., stwierdził już zgon na udar serca. Zwłoki oddano do zakładu medycyny sądowej. Sp. dr. Waniek był znanym na G. Śląsku, gdzie był sędzią okręgowym i za skarbił sobie ogólny szacunek i poważanie.

Echa aresztowania referenta Wydziału Skarbowego

W związku z aresztowaniem referenta Wydz. Skarb. przy Śl. Urz. Wojew. dr. Kowalówki informują nas dodatkowo, że dalsze dochodzenia w tej sprawie prowadzone są przeciw niektórym kupcom oraz urzędnikom skarbowym w Bielsku i Król. Hucie, i że w najbliższych dniach należy się spodziewać zupełnego wyjaśnienia całej afery, wzgl. dalszych aresztowań. Dr. K. do tej pory znajduje się jeszcze w więzieniu katowickim.

Tragiczny wypadek w Siemianowicach

Dnia 13 bm. wieczorem wpadł do niezabezpieczonego otworu piwnicy domu w Siemianowicach przy ul. Sienkiewicza nr. 1 czeladnik rzeźnicki Henryk Kandzia z Siemianowic, który doznał złamania żebra i pęknięcia miednicy. K. odstawiono do szpitala. Odpowiedzialność za wypadek spada na właścicieli domu.

Strejk w fabryce „Koetza” w Mikołowie

Dn. 15 bm. pracująca jeszcze część załogi firmy „Koetza” w Mikołowie, przystąpiła do strejku. Jak się dowiadujemy, przyczyną tego kroku miało być wstrzymanie wypłaty należnej się robotnikom.

W ostatnim czasie spory między zarządem fabryki a robotnikami są na porządku dziennym. W kilku wypadkach pośredniczył już w tych sporach insp. Pracy, jednak jak widać, zawsze bez rezultatu. Jak nas zapewniają, większa część załogi nie otrzymała od szeregu wieści swych zarobków. Ostatnio zaś załoga otrzymała załęczkę na poczet tych należności w wysokości... 2—4 zł. (ok)

Brylanciarze grasują w Krakowie

Niejaki Ilko Kirak, zam. w Czerczoku, pow. Jaworów, przybył do Krakowa, celem załatwienia paru spraw osobistych. Mając kilkadziesiąt złotych, postanowił Ilko kupić sobie jakąś pamiątkę w Krakowie, lecz długo nie był zdecydowany, co nabyć.

Przechodząc ulicą Szczepańską, do Krakowa podeszło dwóch osobników, którzy zaofiarowali mu kupno 2 złotych sygnetów za „jedne” 100 zł. Targ w targ — i naiwny gość z prowincji stał się właścicielem „bajecznie” tanich pierścionków, które wkońcu okazały się... z metalu bezwartościowego.

Z frontu pracy w Zagłębiu

Z Ogrodzieńca donoszą, iż przed trzema dniami zamknięto tam na przeciąg miesięcy zimowych cementownię „Wiek”, w związku z czem straciło pracę 160 ludzi. W zamkniętej fabryce pozostało tylko kilku ludzi.

Równocześnie prace cementowni „Solway” w Grodźcu przerwała pracę w kamieniołomach, zwalniając 130 robotników.

296)

STRESZCZENIE POZACZKU POWIEŚCI

Jan Tadeusz hrabia Klimczok z Bielska pozbawiony majątku i nazwiska przez oszusta Lubara uciekł w góry z postanowieniem, że będzie też zły, a bronił pokrzywdzonych. Klimczok dobrał sobie towarzyszy i utworzył z nimi bandę rozbojniczą, która swoją siedzibę miała w pobliżu malowniczej doliny Bystrej. W jakimś czasie później władze postanowiły wytropić kryjówkę Klimczoka i w tym celu wysłano oddział wojska pod dowództwem pułkownika. Jaskinia Klimczoka została osaczona. Mijały jednak dni, a Klimczok nie schwyłano. Mimo to w obozie zbójców zapanało przygnębienie, gdyż nie mieli oni większych zapasów żywności.

Klimczok wspiął się na wierzch i rzucił wzrokiem po okolicy. Widok, jaki mu się przedstawiał, potwierdzał najgorsze przeczucia. Pułkownik postanowił osaczyć kilka punktów najbardziej podejrzanych. Wysłał więc kilka oddziałów, z których jeden otoczył górę ścisłym pierścieniem. Jednak żołnierze leżeli obozem poza strumykiem, więc wody nie odcieli. Nad wieczorem tego samego dnia spozstrzegł Carkow, który stał właśnie na straży, że pułkownik osobiście odwiedzał żołnierzy, stojących na czatach. Słyszał też, jak pułkownik donośnym głosem nakazywał żołnierzom czujność i wytrwałość.

— A choćby oblężenie miało trwać jeszcze cztery tygodnie, mówił pułkownik, — zostaniecie pod tą górą, bo tylko pod takim wzniesieniem może znajdować się nora podłego zbrojcy. Ja tych łajdaków zagłodzę, lub wykurzę, jeżeli będzie potrzeba!

Był to ciężki cios dla oblężonych. Teraz nie mogli już liczyć na to, że żywność sprowadzą sobie z okolicy, teraz żaden z nich nie mógł wyjść z jaskini ani na minutę, nie można było nawet drzewa ścinać w lesie. Głód straszny zaczął zbójcom doskwierać. Biedacy od trzech dni nic nie mieli w ustach. Trzeźwili się tylko picciem wody. Lecz wkrótce kilku z nich zesłało. Młodzieńcy „uczniaczek” rozchorował się pierwszy. Zesłał on do tego stopnia, że rano dnia osiemnastego nie mógł powstać z postania. Brygida ugotowała mu ziółek, które go nieco pokrzepiły. Również kieliszek rumu okazał się pożytecznym.

— Tylko nie traćmy ducha, moi drodzy! — powtarzał wciąż Klimczok. — Pamiętajcie o tem, że rozbitki na morzu nieraz całymi tygodniami nie mają nic w ustach, a położenie ich o tyle jest jeszcze gorsze od naszego, że nie mają świeżej wody do picia. Dopiero gdy do głodu przyłączy się pragnienie, niebezpieczeństwo zaczyna być groźne. Lecz i ta klęska nie miała ominąć Klimczoka i jego towarzyszy. Do jaskini nie wiedzieć skąd, zabłąkał się kotek. Kot się obłaskawił, bo zbójcy bawili się z nim chętnie. Oczywiście, że biedne stworzenie musiało głód cierpieć razem z zbójcami. W braku mleka, lub innego pokarmu dostawał kot codziennie wody, którą pił też chętnie.

Jak w dzień rano, tak i dnia dziewiętnastego od czasu oblężenia wypuszczono wodę z wodociągu i pełen talerzyk podano kotkowi. Burek łapczywie przyskoczył i wypił cały talerzyk. Lecz nagle przewrócił się i wyprężył, a potem wiał się, miaucząc żałośnie, po ziemi, i zdechł po kilku minutach.

— Biedne stworzenie zdechło z głodu! — biadali wszyscy. Lecz Klimczok stojący opodal, widząc, co się stało z kotem, zaczął potrząsać głową.

— Kot nie zdechł z głodu — powiedział. — Zdaje mi się, że to były objawy zatrucia. Wartość się przekonać, co było przyczyną jego śmierci.

— Dopóki sprawa się nie wyjaśni, zakazuję wam, drodzy przyjaciele, abyście wody nie pili. Tam w tej beczce, która stoi w kącie, jest jeszcze resztkę wody. Tej używajcie, skoro picie się wam zachce. Klimczok usunął się, a zawezwany doktor rozpruł zdechłe zwierzę podług przepisów nauki lekarskiej. Za ledwie jednak otworzył przełyk i żołądek, krzyknął z wielką trwogą:

— Kot jest otruty! W żołądku znajduje się trucizna!

— W takim razie zginęlibyśmy wszyscy! — zawołał Klimczok z rozpaczą. — Żołnierze zatruli leśny strumyk, aby nas zgładzić ze świata.

CLL.

NIEWIADOMY DOBROCZYŃCA

Klimczok miał słusność. Na rozkaz pułkownika zatruto pewnego dnia

no żołądek, który dopominał się o swoje prawa.

Tak więc na jakimś czasie usunięto próżnię żołądka.

Dnia dwudziestego pierwszego od czasu oblężenia upłynęło pięć dni i pięć nocy, odkąd nieszczęśliwi zbójcy, osaczeni w jaskini, prawie żadnego posiłku w ustach nie mieli. U niektórych zaczęły się objawiać straszne skutki głodu, którego żaden ludzki organizm na dłuższy czas znieść nie może. Prusak ginął w oczach i nie mógł się nawet ruszyć na postaniu. Leżał on bezwładny w gorączkowym półśnie. Stara Brygida pielęgnowała chorego. Wpuszczała mu do ust rum kroplami i odstępowała mu ze swojej porcji większą połowę.

Doktor, choć sam był bardzo osłabiony, pielęgnował chorych troskliwie. Słuchano jego rad i wskazówek, co nikomu na złe nie wyszło. Markus siedział smutny w kącie jaskini. Rzadko tylko ruszał się z kamienia, na którym zajął miejsce. Zdawało się, że zapom-

no osiemdziesięciu żołnierzy, rozłożonych dokoła góry, w której znajdowała się tajemnicza jaskinia Klimczoka. Żołnierze zapalili ogniska obozowe i w wielkich kotłach gotowali mięso i jarzyny, aż miła woń rozchodziła się dokoła. Ach, jaką męczarnią dla nieszczęśliwego był ten widok. Tam byli żołnierze syści i gotowali smaczną, posilną strawę, a kilka tylko kroków od nich znajdowali się pod ziemią także ludzie, którzy cierpieli z pragnienia i przymierali z głodu, nie mając nawet kęsa chleba, którymby mogli się posilić.

Klimczok zaczął się już poważnie zastanawiać nad tem, czyby nie należało z zbójcami urządzić wycieczki. Z pewnością wszyscy byli gotowi walczyć, jak lwy i z pogardą śmierci rzucić się na nieprzyjaciela. Lecz jakie widoki miała taka nierówna walka? Byłoby szaleństwem, gdyby garstka zbójców miała się rzucić na osiemdziesięciu żołnierzy. Zresztą Klimczok miał także obie kobiety na względzie. Czy miano je pozostawić na pastwę głodu w jaskini? Czy też miały wpaść w ręce żołnierzy? Nie, na to Klimczok nie byłby zgodził się nigdy. Z ciężkim westchnieniem spuszczał się więc znowu przez szlab do jaskini. Towarzystwo jego „podobni” więcej do widm bezkrwawych, jak do żywych ludzi, otoczyli go kołem i pytali drżącymi, bladymi ustami:

— Czy żołnierze oblegają nas jeszcze? Czy wciąż jeszcze jesteśmy osaczeni i żywcem pogrzebani?

Klimczok smutnie zwiesił głowę na piersi. Nastąpiła więc głucha cisza rozpacz.

Nagle rozległ się odgłos dzikich krzyków. Były to śmiechy i wrzaski przenikające aż do szpiku kości.

— Co znaczą te nie ludzkie głosy? — zawołał Klimczok.

Potem pobiegł w głąb groty, skąd krzyk ten dolatywał i zobaczył Prusaka, którego zbójcy otoczyli kołem. Nieszczęśliwy wpadł w szal. Tańczył i zdierał z siebie ubranie, wywijając dziko rękami w powietrzu i śmiał się, śpiewał, płakał i wiał.

— Haha, jak pięknie stół zastawiony przysmakami — zasiądźmy i jedzmy. Wody, ach wody, przebijcie mi piersi. W nich jest żywe źródło. Czy nie słyszycie szumu? Hura, mamy wodę!

W strasnym paroksyzmie zerwał się chory i bił głową o skałę, aż krwią zalany upadł na ziemię.

— On umiera! — zawołała stara Brygida, załamując ręce, i przypadła do nieszczęśliwego, chcąc mu chustką krew zatamować. Lecz doktor już był na miejscu i, jak zawsze, okazał się miłośnym Samarytaninem.

— Nie, on nie umiera — powiedział doktor smutnym głosem. — On będzie jeszcze żył i — cierpił.

Potem zaniesiono Prusaka znowu na postanie. Leżał bez ruchu, jak kamień, w stanie, granicznym między życiem, a śmiercią.

Od tej chwili zbójcy popadli w coraz większe przygnębienie. Doktor wejrzał na zegarek, chcąc się przekonać, która była godzina. Była jedenaście wieczorem. Jeszcze godzina tylko brakowała do północy. Potem miał się zacząć dzień nowy, dwudziesty drugi niedoli! Anusia przeleżała się szaleństwem Prusaka do tego stopnia, że sama się rozchorowała. Doktor stwierdził u niej wysoką gorączkę. Nakazał on starej Brygidzie, aby czuwała nad chorą, bo obawiał się i u niej wybuchu delirium. (Ciąg dalszy nastąpi).

Burek łapczywie przyskoczył i wypił cały talerzyk.

wszystkie strumienie i potoki, spływające z góry Klimczoka. Żaden człowiek, ani żadne zwierzę nie mogło wypić ani kropli z tych źródeł bez narażenia się na śmierć niechybną. Był to czas bardzo smutny! Z głodem połączyło się pragnienie. Był dzień dziewiętnastego oblężenia. Zbójcy znosili swój los bez szemrania. Jeden drugiemu chciał służyć za przykład mężstwa i cierpliwości w znoszeniu ciężkiej doli. Wciąż jeszcze zbójcy pocieszali się nadzieją.

W nocy z dnia dziewiętnastego na dwudziesty rozchorował się Prusak. Życzył on sobie, aby mu stara Brygida ugotowała ziółek, lecz herbaty nie dostał, bo nie było wody. Dano mu więc wina na wzmocnienie. Oprócz tego było w jaskini jeszcze trochę rumu. Aby zapas ten wystarczył jaknajdłużej, kazał Klimczok wydzielać tylko małe dawki. Takim sposobem każdy z towarzyszy dostawał codziennie przynajmniej mały kieliszek rumu. Ta porcja nie wystarczała jednak na utrzymanie życia. Wieczorem dnia dwudziestego rozkazał Klimczok ugotować szeroki i długi pas skórzany na miękko. Skóra jest tkanką zwierzęcą. Ponieważ pochodzi ze zwierzęcia, może więc pod pewnymi warunkami być spożyta. Każdy ze zbójców zjadł więc po kawałku skóry. A choć ciało nie miało z tego pożytku, jednak oszuka-

niał o świecie i nie dba o ludzkie sprawy. Raz po raz szeptał tylko bladymi ustami imię Racheli! I Jan Helfeld, chociaż był młody i silny, ucierpiał bardzo wskutek głodu.

Za to najlepiej trzymały się kobiety, Brygida i Anusia. W chwilach największego niebezpieczeństwa okazywały szlachetność uczuć, pielęgnowały chorych, dodawały otuchy zrozpaczonemu i nigdy nie skarżyły się na swoją niedolę.

Samego Klimczoka ani głód, ani pragnienie złamać nie mogło. Wciąż jeszcze trzymał się mocno i dumnie, jak w dniach najlepszego powodzenia, wciąż jeszcze błyszczał w jego oczach zapał i energia, wciąż jeszcze dodawał swoim towarzyskom niedoli nadziei i otuchy. Niemal po sto razy dziennie powtarzał: — W górę serca, przyjaciele, Pan Bóg jest wszędzie i widzi wszystko, nawet nas ukrytych pod ziemią. Nic złego nam się nie stanie, jeżeli taka będzie Jego wola.

Lecz jakaż była wola Boża? Czy Pan Bóg chciał utrzymać przy życiu zbójców, którzy przepadli dla świata, a których świat od siebie odepchnął? Tak się prawie zdawało. Klimczok z dnia na dzień oddawał się złudzeniu, że żołnierze odejdą. Wychodził więc raz poraz z jaskini na zwłady i rozglądał się po okolicy. Ostatni raz wyjrząwszy przez szczelinę, zobaczył oko-

